

PRINȚESĂ

CURIOZITĂȚI

LEOPARDUL

4

EPOPEEA
CAUCIUCULUI

8

JOCURI

Fermenții

12

Șoricelul

28

surprize

20

Clubul PRIKI

DEȚE și
metroul

29

Nr. (XXI)
1/2009

Redactor: Mihaela Sofrone

Grafica: Mihaela Sofrone

Tehnoredactare: Mihaela Sofrone

Corectură: Lavinia Goran

Secretar general de redacție: Alina Badea

Director: Iacob Pop

Revista apare la două luni

Adresa redacției:

Revista *Echipa PRIKI*

Editura *Viață și Sănătate*

str. Labirint 116, sector 2

Oficiul poștal 20, cod 030708 – București

Telefon: 323 00 20; 323 48 95

Fax. 323 00 40

E-mail: priki@viatasisanatate.ro

ISSN 1841 – 334X

Echipa

PRIKI

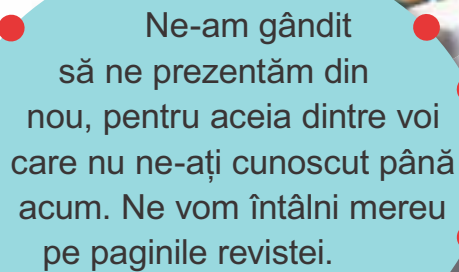
Salut! Sunt **DANI**.
Numele meu este Daniel.
Despre mine, cei din jur spun că sunt cel mai neastâmpărat. Mama îmi zice adesea: „Ai grijă!”, „Să fii cuminte!”, „Să nu cumva să...” și, cu toate că aud destul de des aceste cuvinte, nu știu cum se face că le uit atât de repede. Dar **asta** e, asta sunt eu, Dani (după cum îmi spun cei din jur), și am mulți prieteni care mă iubesc așa cum sunt. Și eu îi iubesc mult, suntem o echipă. Nu vrei să faci și tu parte din ea?

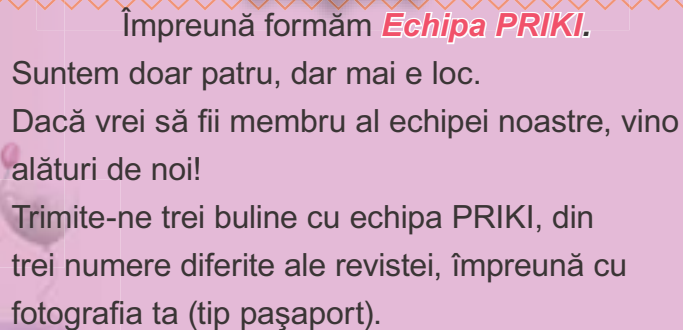
Hei!
Dacă n-ai auzit încă de mine, îți spun eu cine sunt:
LUPĂ-ȘTIE-TOT.
Ha, ha, ha, n-ai mai auzit de numele acesta, nu-i așa?
Stai să-ți explic. Pe mine mă cheamă Andrei.
Iubesc natura și îmi place să o cercetez, citesc tot ceea ce găsesc interesant despre lumea vie. Mai nou, mi-am cumpărat o lupă. Este un fel de lentilă, ca aceea de la ochelari, dar mult mai puternică – mărește foarte mult imaginea. Cu ea pot vedea lucrurile pe care nu le pot observa cu ochiul liber.
De aceea prietenii îmi spun, în joacă,
Lupă-Știe-Tot.

Bună! Eu sunt **CUMI**.
Nu, nu acesta este numele meu. Pe mine mă cheamă Miriam.
Mama îmi spune adesea Miri, dar prietenii mă consideră cea mai cuminte și de aceea îmi spun Cumi
(nu, nu Cami, ci Cumi – de la Cumințica).
Îmi place să citesc și mai ales să ascult povestirile bunicii.

Ne-am gândit să ne prezentăm din nou, pentru aceia dintre voi care nu ne-ați cunoscut până acum. Ne vom întâlni mereu pe paginile revistei.

Împreună formăm **Echipa PRIKI**.
Suntem doar patru, dar mai e loc.
Dacă vrei să fii membru al echipei noastre, vino alături de noi!
Trimite-ne trei buline cu echipa PRIKI, din trei numere diferite ale revistei, împreună cu fotografia ta (tip pașaport).

Eu, eu sunt **DEȚE...**,
pentru că sunt mic și înțleab meu: „De țe?”
Mama îmi jice Beni..., da' copiii mă stigă Dețe...

Leopardul

(Panthera pardus)

Tufișurile dese și copacii înalți ai pădurilor de la malul râurilor adăpostesc cea mai mare felină pătată a Africii: leopardul. Aveți vreun atlas cu animale? Dacă nu, urmăriți pe un glob pământesc sau pe o hartă a lumii.

Unde trăiește leopardul? Trăiește în Africa și Asia, în pădurile tropicale, unde se cațără și-și pândește prada din copac. Mai viețuiește și în

deșert, printre stânci, până pe înălțimile răcoroase ale Himalayei, chiar până la 4 500 m înălțime. Este adaptabil, trăind pe dealuri înalte, în deșerturi, pe terenuri acoperite de arbuști, în păduri tropicale și chiar în apropierea satelor și orașelor.

Leopardul este cea mai răspândită felină mare. Are mărimea și forma unui câine puternic, dar cu picioare mai puțin înalte. Are o înfățișare feroce,

privirea neliniștită și crudă, mișcărilor bruște, iar răgetul se aseamănă cu sunetele scoase de un câine înfuriat. Are o limbă aspră și foarte roșie, dinți puternici și ascuțiți, gheare ascuțite și tari; pielea frumoasă, de culoare roșcată sau mai închisă este semănată cu pete negre, rotunjite în inele sau unite în formă de floare de trandafir. Părul e scurt și coada însemnată cu pete mari, negre în partea de sus și cu inele negre și albe spre capăt. Blana este cenușiu-gălbuie cu pete de culoare negricioasă.

Leopardul este mai liniștit decât leul sau tigru, dar tot șiret, prefăcut și

setos de sânge. Bun cățăraș, adesea sare în spatele prăzii, ziua sau noaptea, prinzând victima de gât și zdrobindu-i coloana vertebrală. Hrana constă din antilope, pui de lei, gorile, cimpanzei, păsări, broaște țestoase, pești, dar și animalele domestice ale oamenilor. Variată hrană. Nu-i prea mofturos la mâncare, nu-i așa? O parte din pradă o târăște în copac și o ascunde de mâncătorii de mortăciuni.

Deși aduce pagube, leopardul este considerat folositor, deoarece ucide maimuțele, în special babuinii care produc multe daune culturilor agricole.

Blana sa prețioasă a făcut să fie vânat excesiv, iar astăzi este protejat de lege.

Pantera neagră este unicul leopard cu blana de culoare neagră în întregime.

Ce credeți voi, poate fi domesticită? Nu, pantera, poate fi mai curând subjugată decât îmblânzită, ea nu pierde niciodată, în întregime, caracterul său feroce. Dar există zone unde oamenii o folosesc la vânatoare, iar pentru aceasta băștinașii o dresază cu multă grijă. Oamenii trebuie să fie precauți și în gardă tot timpul.

Știți cum se vânează cu o panteră?

Este dusă cu o căruță, ținută într-o cușcă închisă a cărei ușă se deschide doar atunci când vânatul își face apariția. Atunci, pantera se aruncă spre animal, îl ajunge de obicei din trei sau patru salturi, îl culcă la pământ și-l gâtuie. Dacă nu reușește, se înfurie și se aruncă repede asupra stăpânului ei, care, de obicei, previne pericolul, purtând cu el bucăți de carne sau animale vii pe care i le aruncă pentru a-i potoli mânia. Urâtă vânătoare, nu-i așa copii?

În general, panterelor le place să trăiască în păduri dese, pe malurile apelor, unde pândesc animalele care vin la apă, dar și în preajma locuințelor izolate, unde caută să surprindă animale domestice.

Speciile rare de **leopardi ai zăpezii** trăiesc în Himalaya și în apropierea munților. Au o blană lungă, groasă, de culoare deschisă, pentru a-i încălzi și a-i camufla în zăpadă.

Leopardul noros este cel mai mic dintre felinele mari, cântărind doar 20-30 de kilograme, și trăiește în India și în sud-estul Asiei.

Se spune că leii și gheparzii sunt ușor de găsit, dar trebuie să fii norocos să vezi un leopard cățărât pe o creangă, în copacii savanei. Și totuși, în Africa traiau odată în jur de 500 000 de leopardi. Ei sunt reprezentativi pentru feline. Sunt vicleni, silențioși și foarte retrași, considerați felinele nopții. Spre deosebire de alte feline, leopardul a reușit să se ascundă de noi, oamenii.

Ne plac leii ori leopardii? Greu de spus, greu de ales. Unul trăiește în ochii tuturor, altul se ascunde. Viețile leilor sunt succesiuni fascinante de întâmplări, în care pot fi întâlnite din plin rivalitățile, gelozia și devotamentul vieții de familie. Dar, oricare ar fi preferatele noastre – leii, tigrii, gheparzii sau leopardii – viitorul tuturor felinei este în mâinile noastre, ale oamenilor.

Adaptare după un material realizat de ANGELICA PAICU

Epopeea cauciucului

Puține produse vegetale au cunoscut o istorie atât de agitată ca mult disputatul cauciuc, produs în diferite colțuri ale lumii de un număr de specii de plante, unele erbacee, altele arborescente.

Cea mai cunoscută plantă de cauciuc este *Hevea brasiliensis*, care furnizează cauciucul de Para, nu numai cel mai răspândit, dar și cel mai apreciat. Tot în America de Sud, mai există speciile de *Hevea de Guyana*, *Hevea de Spanice*, *Hevea discolor*, ca și *Hancomia*, care dă cauciucul de Pernambuco sau „mangabeira”. Și în Madagascar crește un arbore producător de cauciuc, *Euphorbia inlisy*, aproape dispărut azi, din cauza exploatării intense.

Cauciucul african este furnizat mai ales de specii ale genului *landolphia*, reprezentat de liane subțiri, lungi de zeci de metri.

În fostele țări ale URSS din jurul Caucazului, plantele care conțin cauciuc sunt mici, ierboase, cu rădăcini mari, din familia compozite. Ele se numesc *cocsagâz* și *tausagâz*. Cocsagâzul se aseamănă cu o păpădie cu rădăcini doldora de cauciuc (cauciucul formează depozite mari pe rădăcini), iar tausagâzul formează desișuri în pustiurile nisipoase ale Asiei Centrale, care consolidează dunele de nisip mișcătoare.

Însă cauciucul cel mai valoros se extrage din *Hevea*. Latexul se obține prin operația numită rezinaj. Se fac tăieturi în scoarța copacului, prin care se scurg 3-4 kg de lichid pe an, din care, prin diferite procedee tehnice, se obține latexul.

În vechile plantații, se folosește alumarea. Latexul strâns în căldări este amestecat bine cu ajutorul

unei lopeți, după care, prin încălzire, se condensează, de la culoarea albă devenind brun, obținându-se astfel cauciucul de Para.

Metoda chimică de coagulare constă în colectarea latexului în bazine, diluarea lui cu apă și apoi coagularea lui cu un acid organic. Cheagurile de cauciuc strânse la fundul bazinului se „trag” în formă de foi subțiri numite crep. Foile se usucă și își păstrează culoarea albă (de unde așa-numitele tălpi de crep, la pantofi) sau se afumă și atunci devin brune.

Populațiile din zonele unde există plante de cauciuc foloseau substanța rășinoasă în diferite feluri. Astfel, unele triburi din Africa Centrală îl folosesc pentru fixarea otrăvii în vârful săgeților. Hindușii ung cu acest cauciuc coșurile în care transportă mierea. Kirghizii folosesc din timpuri imemorabile cauciucul pentru mestecat.

Amerindienii din bazinul Amazonului cunoșteau încă din perioada precolumbiană proprietățile cauciucului, pe care îl aplicau ca pe un lac, pentru a face impermeabile pânzeturile groase cu care se apărau de ploaie. Cuvântul *caucho*, în limba amerindienilor, înseamnă „lacrimi de arbore” sau „lacrimi de lemn”, indicând astfel secrețiile care țâșneau din coaja înțepată.

Și indienii din Antile cunoșteau cauciucul. Columb și însoțitorii săi au observat că indienii se distrau lovind o minge confecționată dintr-o substanță

neagră. Când era izbită, mingea sărea ca și cum ar fi fost vie. Columb n-a acordat interes acestui joc. Abia peste două secole, aceste mingii au atras atenția francezului La Condamine, plecat în anul 1743 într-o aventuroasă călătorie prin ținuturile Anzilor și Amazonului. În rapoartele și apoi în memoriile sale, el a descris acest material, indicând și felul cum era obținut. Meșterii indieni – scria La Condamine – obțineau din frământarea acestuia o masă elastică din care confecționau sticle incasabile și încălțăminte impermeabilă, de mare folos în pădurile lor mlăștinoase, apoi clistire (un fel de pere goale înăuntru, înzestrate cu un tubuleț numit canulă), oferite oaspeților înaintea unor ceremonii.

Cauciucul adus de La Condamine în Franța nu a fost luat în serios inițial. Abia în anul 1770, chimistul englez Priestley a descoperit că, frecând cauciucul de o hârtie scrisă, semnele de creion dispar. Așa s-a născut guma de șters, prima aplicație europeană a cauciucului.

O jumătate de veac mai târziu, un industriaș scoțian a primit, printre alte produse, o soluție de cauciuc care, din greșeală, i s-a vărsat pe haină. Cu acest prilej, el a observat că stofa a devenit impermeabilă. Și cum în Anglia plouă mult, ingeniosul industriaș s-a gândit să îmbibe stofele cu această substanță, realizând primele pelerine impermeabile, care, din nefericire, iarna se întăreau ca o scoarță, iar vara se muiau, devenind lipicioase și urât mirositoare. Aceste defecte au fost înlăturate în anul 1840, când americanul Charles Goodyear a descoperit, tot printr-o întâmplare, procesul vulcanizării, metodă care transformă cauciucul în gumă elastică și rezistentă. Încercând acțiunea sulfului asupra cauciucului, pasta rezultată din acest amestec a luat foc. Pentru a împiedica un incendiu, Goodyear a aruncat-o pe fereastră, în zăpadă. A doua zi, cercetătorul a fost uimit, constatând că acest amestec, aruncat în curte,

își schimbase proprietățile, pierzându-și vâscozitatea – cel mai mare neajuns. Procedul a fost brevetat de american și apoi perfecționat de englezul Hancock.

„Nebunia” cauciucului a început abia la sfârșitul secolului al XIX-lea, când automobilul și bicicleta au cucerit lumea și cererea de cauciuc pentru pneurile roților a atins cote nemaiîntâlnite. Arborii de pe Amazon au deveni insuficienți. A început căutarea și folosirea altor plante de cauciuc.

Cauciucul n-a generat numai o epopee industrială, ci și una socială. Mii de aventurieri, avizi după o

îmbogățire rapidă, au pornit spre pădurile Amazonului. Băștinașii au fost izgoniți sau au devenit seringueiros (culegători de cauciuc). Înfundarea în pădurea uriașă îi decimează pe băștinași. Victimele sunt înlocuite cu peoni, țărani săraci, care muncesc cu ziua, și tragedia Amazoniei continuă. Munca epuizantă și alimentația săracă, la care se adăugau malaria și cumplita boală beri-beri, provocată de lipsa vitaminei B, săgețile indienilor și fatala îmbrățișare a șarpelui anaconda au răpus sute de mii de seringueiros și peoni. Lăcomia de câștig a exploataților, care urcaseră vertiginos prețul sucului de Hevea, a pus capăt monopolului brazilian.

Un naturalist englez, Wickliam, a reușit, în anul 1871, să treacă prin vamă, în mod clandestin, semințe de Hevea, sădindu-le apoi în Grădina Botanică Kew, din Londra. După 5 ani, tinerii arbori au fost răsădiți în coloniile britanice din Asia musonică (Singapore, Ceylon). În anul 1905, Anglia produsese primele 174 de tone de cauciuc de pe plantațiile proprii. La rândul lor, olandezii și apoi francezii au aclimatizat Hevea în coloniile asiatice, astfel că, în anul 1930, producția mondială de cauciuc a atins 800 000 de tone.

Adaptare după un material realizat de ANGELICA PAICU

Fermentii

BUCĂTARIILE INVIZIBILI

Într-o zi, pe când mă aflam într-un parc și mă bucuram de răcoarea serii, am auzit doi puști vorbind despre aventurile lor de vacanță. Se lăudau cu mâncărurile gustoase și cu ceea ce este specific într-o regiune sau alta. Îi ascultam pe cei doi băieți, amuzată. Bunica unuia locuia în Ardeal, iar a celuilalt, în Moldova. Mi-am dat seama după bucatele preferate de băieți, specifice celor două regiuni. La un moment dat, unul a amintit de faptul că bunica lui a pus la făcut borș, într-o puțină. Desigur, e foarte posibil, ca mulți dintre voi să nu știți că într-o mare parte a țării se folosește borș la acritul ciorbei, o licoare grozavă, fermentată. Ciorba acrită cu borș se cheamă și ea tot borș.

Acum însă, probabil, vă gândiți: Cum e licoarea fermentată și ce sunt *fermentii*?

Încă din vremurile străvechi, omul s-a folosit indirect de microorganismele de fermentație pe care le-a adus în gospodăria lui treptat, pe măsură ce a devenit păstor și agricultor, pentru a-și face pâinea, laptele acru, iaurtul, brânza, cașcavalul, oțetul, murăturile, borșul despre care vorbeam adineauri și altele.

Se pare că pâinea a fost cel dintâi aliment care l-a conștientizat pe om de procesul

fermentației. La popoarele vechi, cerealele grosolan măcinate, frământate și amestecate cu apă dădeau un terci. Oamenii făceau pâinea nedospită, neafânată, ca o turtă. Doar egiptenii cunoșteau pâinea dospită, adică pâinea afânată prin adăugarea de *plămadă*. Această plămadă este o bucățică de aluat de la o altă cocă pusă deoparte.

Ce se întâmplă în timpul dospirii aluatului? Amidonul din făină este transformat în maltoză, apoi în glucoză. Apoi, la temperaturi foarte ridicate (prin fierbere sau coacere), glucoza se preface în alcool, bioxid de carbon și apă. Bioxidul de carbon este reținut de către gluten în găurile care-i dau pâinii o porozitate caracteristică. În timpul coacerii în cuptor, alcoolul și apa sunt eliminate, amidonul se gelatinizează și ia naștere o substanță plăcut mirositoare, diacetilul, care dă aroma aceea minunată, caracteristică pâinii calde.

Acum un secol, odată cu perfecționarea microscopelor, s-a putut înțelege procesul de dospire a pâinii. Ce credeți că o face să

crească? E vorba de *drojdii* sau *levúri*. Cuvântul vine de la termenul latinesc *lēvere* (a ridica), fiindcă ele eliberează bule de bioxid de carbon. Levura este o celulă ovală, cu dimensiuni mici, care se înmulțește fie prin înmugurire, când condițiile de viață sunt favorabile, fie prin spori rezistenți, când nu sunt condiții favorabile.

Cel care a reușit să afle toate tainele levúrilor și astfel a pus baza unei noi științe, microbiologia (adică știința ființelor atât de mici, încât nu pot fi zărite cu ochiul liber), a fost savantul francez Louis Pasteur. El a dovedit că fiecare produs fermentativ se datorează unui microorganism specific, precum și faptul că anomaliile unei fermentații pot sta la baza altei fermentații. În prezența aerului, glucoza, adică zahărul din fructe, se transformă în bioxid de carbon și apă. În lipsa aerului, glucoza dă naștere alcoolului etilic și bioxidului de carbon.

În natură, întâlnim alcooli peste tot unde există zaharuri și sunt răspândiți germenii fermentației alcoolice, locul de producere fiind nectarul,

sucul fructelor, lichidele care se scurg din tulpini sau frunze.

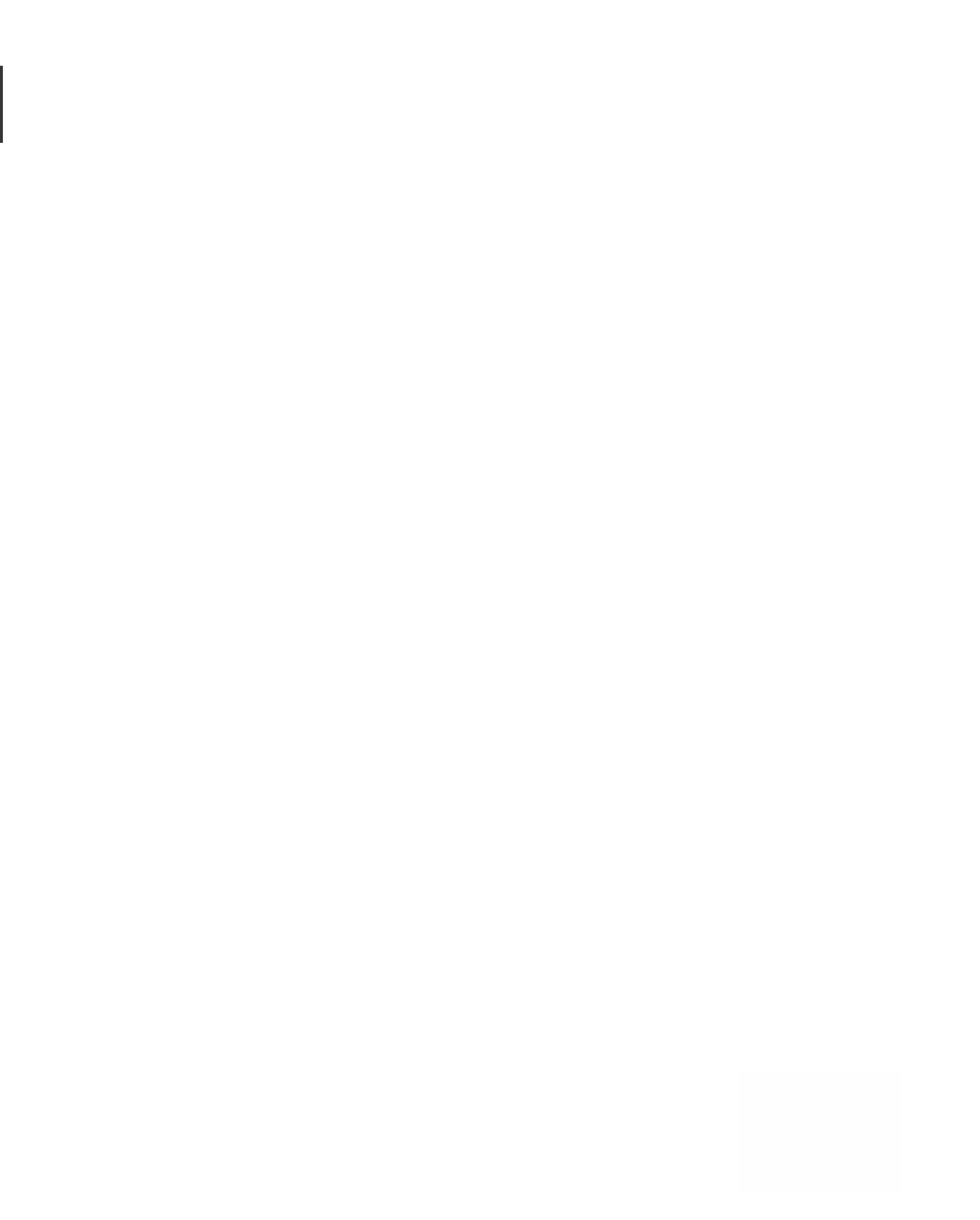
Tot lui Pasteur îi datorăm descoperirea, în 1856, a fermentației lactice, care stă la baza industriei produselor lactate. Fermentația lactică reprezintă un proces simplu, prin care glucoza se transformă în acid lactic.

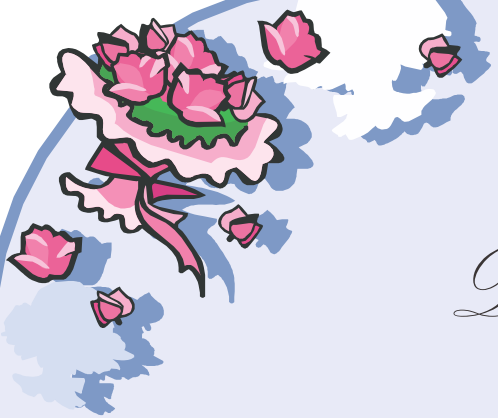
Microorganismele lactice sunt autorii unei game largi de produse de lapte mult folosite astăzi în alimentație: lapte acru (covăsit), lapte acidofil, iaurt, kefir, kumâs (ultimele două reprezintă în Orient băuturi naționale). Uriașa activitate a bacteriilor lactice se desfășoară, de asemenea, în domeniul industriei brânzeturilor, iar astăzi se cunosc aproape 500 de sortimente.

Dar și murăturile sunt produse ale fermentației. Atât castraveții, cât și varza suferă acțiunea unei bacterii care, în 3-4 săptămâni, la o temperatură de 13-21°C, le acrește. Dacă nu sunt conservate corect, murăturile pot suferi, se alterează... Dar asta e treaba mamelor, toamna.

Adaptare după un material realizat de ANGELICA PAICU

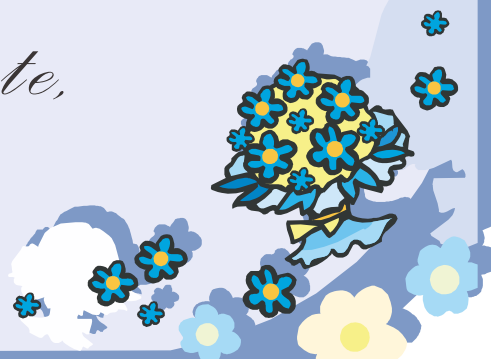

Dragă mamă,

cu multă dragoste,

Decupați după conturul exterior paginile acestea și folosiți-le pentru scrisoarea pe care o veți

A decorative border surrounds the page, featuring various butterflies in yellow, blue, and purple, along with bows in blue, purple, and yellow. The background has a soft pink and blue gradient.

Dragă mamă,

cu multă dragoste,

scrie mamei de 8 Martie.

Dragi copii,
Începând cu acest număr al revistei
„Echipa Priki”, vom inaugura **Clubul Priki**
în care ne putem cunoaște mai bine și putem deveni
prieteni, deși, poate ne găsim la sute de kilometri
depărtare.

În Clubul Priki pot intra toți membrii echipei, iar pentru
a fi membru, știți voi ce aveți de făcut – trimiteți trei buline
decupate din trei reviste diferite, „Echipa Priki”, împreună cu
fotografia voastră.

Pentru Club, puteți trimite lucrările voastre, sugestii și
obiecții, dar, mai ales, adresele voastre de corespondență
(poștale sau de e-mail), pe care doriți să fiți contactați de
ceilalți copii.

Mai mult decât atât, în Clubul Priki puteți să prezentați
școala sau grădinița voastră, activitățile voastre de
grup, împreună cu doamnele educatoare sau învățătoare,
trimitând la redacție fotografiile și prezentările voastre sau
invitația de a ne întâlni, în limita posibilului.

De asemenea, prezentarea revistei unui prieten, care va
deveni membru și se va abona, va fi răsplătită!!!

Așadar, nu uitați!!!!... Clubul Priki, pentru toți membrii
echipei!

De această dată, vă voi prezenta un grup de copilași drăguți, dornici să vă fie prieteni.

Undeva, mai departe sau mai aproape de voi, printre colinele și dealurile frumos împădurite de la poalele Carpaților, cu care ne mândrim, sau mai exact la poalele munților Ciucaș din Carpații Orientali, se află o stațiune renumită, Cheia, despre care voi, probabil, ați mai auzit.

Aici, la Cheia, am cunoscut o mână de copii, plini de viață și dornici de noi descoperiri, care, din momentul în care au aflat de existența Echipei Priki, și-au dorit să fie parte din ea și să vă povestească experiențele lor.

De fapt, pe ei i-ați cunoscut în numărul trecut al revistei, dar în numărul acesta veți afla mai multe și-i veți cunoaște mai bine.

Școala din Cheia e puțin mai deosebită decât cele pe care le cunoașteți voi. În clasele primare, adică de la I la IV, sunt opt copii, și ei învață toți în aceeași clasă. Sunt frumoși și veseli și împart veselia asta între ei, chiar dacă nu au aceeași vârstă.

Pe 26 octombrie, au organizat un eveniment special, la care am luat parte, o expoziție cu vânzare – jucării, desene, colaje, care le aparțineau – cu scopul de a strânge fonduri pentru a putea merge într-o excursie, pe care și-au dorit-o foarte mult. Expoziția organizată de copii, cu sprijinul direct al doamnei învățătoare Elena Dragomir și al doamnei profesoare de religie Mihaela Vlăsceanu, a avut succes.

În urma acestui eveniment, copiii școlii din Cheia au mers în excursie în zona Râșnov, Sighișoara, Mureș apoi, traversând munții, în nordul Moldovei.

Au vizitat multe zone frumoase și locuri importante: Cetatea Sighișoara, Rezervația de zimbri și faună carpatină de la „Dragoș-Vodă” de la Piatra Neamț, Cetatea de scaun a Sucevei, Chilia lui Daniel Sihastrul, mănăstirile Recea, Putna, Voroneț, Suceava, Sihla, Muzeul Memorial „Ion Creangă” de la Humulești, Cheile Bicazului, Barajul Izvorul Muntelui de la Bicaz... și multe altele.

Un alt eveniment recent este vizita pe care au făcut-o copiii din Școala Cheia la Liceul de Artă din Slobozia, pe data de 15 ianuarie, unde au prezentat un program cultural-artistic omagial, „Mihai Eminescu”, cu creații proprii.

Dragi prieteni ai revistei *Echipa Priki*,

Pe data de 1.11.2008, am plecat într-o excursie în Nordul Moldovei. Am vizitat multe obiective turistice.

Pe mine m-au impresionat, în mod deosebit, următoarele:

Mănăstirea Putna, Mănăstirea Voroneț și Casa memorială „Ion Creangă”.

Vă recomand și vouă să vizitați aceste obiective.

Lidia Gabriela Costan

Dragi prieteni,

Numele meu este Rubian și vreau să vă împărtășesc impresii din excursie. Avem o țară minunată și vă îndemn să o vizitați. Amintirile sunt hrana sufletului, care, peste ani și ani, vă vor înviora.

Am ajuns la Sighișoara, am urcat multe trepte și eram curios ce avea să urmeze. Eram obosit (vai piciorușele mele!), dar sus, sus, aproape de cer, aveam să gădesc alte locuri. Trecutul și-a pus aici, sus, amprenta. Am fost impresionat de Liceul *Joseph Haltrich* și de Cimitirul evanghelic.

Rubian Sârbu
(clasa a III-a)

E 15 ianuarie 2009. În cadrul parteneriatului „Prietenii Naturii” elevii au sărbătorit, „Lucefărul” poeziei românești în Slobozia, la Liceul de Artă „Ionel Perlea”. Am participat la un concurs de poezie eminesciană și de creație a copiilor de la Cheia.

Toți credeam că trăim un vis. S-au împărțit diplome câștigătorilor: cel mai bun recitator, cel mai bun compozitor.

Eminescu nostru iubit,
Noi cu toți te-am îndrăgit,
De la tine am învățat cântece și poezii,

Care plac mult la copii.
(Lidia Costan)

Eminescu, amintire vie

Generații minunate
Eminescu tot rostesc,
Ani de-a rândul e Luceafăr
Pe pământul românesc.

Te slăvim cu voioșie
La-nceput de an mereu,
Depunând flori și coroane
Ca la un mare erou.
(Rubian Sârbu)

Ianuarie aduce sufletului tuturor
românilor sărbători mărețe.

Așteptând cu nerăbdare
sărbătoarea Unirii, la 24 ianuarie,
vă vom împărtăși gândurile de la
acest memorabil eveniment.

(Andreea Hliza)

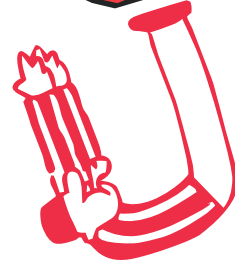
Copiii de la Slobozia sunt ospitalieri, ne-au condus pe noi,
cei de la Cheia, prin oraș și împrejurimi, la Muzeul național al
Agriculturii, la Complexul Hermes, la „Turnul Eiffel”.

Eminescu s-a născut în anul 1850,
A rămas nemuritor pe veci,
Deși mult n-a trăit,
Căci la 39 de ani a murit.
Într-un sat sărăcăcios a copilărit,
Pe malul apei s-a oprit,
S-asculte apa surâzând,
Și păsările ciripind.
(Mihaela Dumitru)

A, B, C,...

Completați cuvintele:

U__

__T_C

U__

__U__

U__

A__U

U__

U__I

U__

__U_T__

Câte nume românești, care încep cu litera „U”, cunoașteți?

Scrieți în spațiile libere câte un nume pentru fiecare domeniu.
Condiția principală – toate cuvintele vor începe cu litera „U”.

Țări:

Orașe:

Munți:

Ape:

Nume:

Animale:

Plante:

Alcătuiți un cuvânt care să conțină de cât mai multe ori litera „U”.

.....
.....

Formați un cuvânt foarte lung, care să înceapă cu litera „U”.

.....
.....

Șoricelul

Adriana Herdea

Mititel, un șoricel,
S-a-ntâlnit cu un pisoi
Ce-alerga un ghem de ață.
Speriat fiind de el
Și simțind că parcă-ngheață
De frică, își zice-apoi:
„Doamne, apără-n nevoi
Că nici eu n-oi mai fura
N-oi mai roade cărți sau brânză,
Papucei sau niscai pânză!
Apără-mă de pisic
Și rău nu mai fac nimic!”

Și scăpat de-al fricii rău
S-a abătut din drumul său.
Spre cămară s-a-ndreptat
Și de-o pâine s-apucat
Să o roadă liniștit,
Căci de ea n-a pomenit
În pomelnicu-nșirat
Când pe Domnul L-a rugat.

Câți din noi vrem îndurare,
Promițând și sus, și tare
Că vom fi „sfinți” pe pământ.
Dar uităm ăst jurământ –
De îndată ce scăpăm,
Iar tentației cedăm.

Dețe și metrourl

- Hai, Beni, mai repede că întârziem...
- Buni, păi dacă întârziem, să melțem cu metou!
- Ei, știi că mie nu-mi place cu metrourl. Gura de metrou e departe, și scările alea...
- De țe jici „gula de metou”? Metou n-ale gulă! Că io l-am văjut. E asa, ca un tlen si ale usi si... ale ochi, adică asa, ca masina, ale faluli, da' gulă n-ale.
- Acum și tu... Așa se mai zice la stația de metrou, la ieșirea la suprafață.
- Cum adică isilea la sulpafață?
- Nu știi că metrourl merge pe sub pământ? De-aia nu-mi place cu metrourl. Să mergi pe sub pământ! Ce, noi suntem cârțițe?!
- Da' metou nu melțe pe sub pământ, melțe plintl-o țeavă male, asa... ca un... un tub male, că am văjut eu – când vine, vine de acolo... din tub, nu din pământ.
- Și „tubul” ăla, cum îi zici tu, nu trece pe sub pământ? E deasupra, la lumină?
- Da' înăuntu nu e întuneic, e iumină si tati a jis odată că metou tlețe pe sub stladă, pe unde melg pe deasupra masinile si tlamvaiele... Io n-am văjut pământ la metou, am văjut peieți si asa un tavan ca la noi acașă, da' e şuș... Si, Buni, de țe ai jis că melgem ca clățițele? Io n-am văjut clățițe la metou. Clățițele stau la bucătălie, pe alagaj sau în filgidel, dacă sunt cu mâncale și n-au pițioale.
- Măi, copile, uite că mă faci să râd și să uit de necaz. Bine. Văd că vrei să mergem cu metrourl, mergem la metrou! Dar nu am zis crățiți, ci cârțițe. Cârțițele sunt niște animale. Seamănă cu... hai să zicem cu niște șoareci, numai că nu au urechi și coadă ca șoarecii și au blana de culoare închisă. Și ochii sunt mici. Știi, cârțițele nu văd, pentru că ele stau tot timpul la întunerice sub pământ. Își sapă acolo galerii...
- Cum adică „galelii”? Ca aia de la dgeamu' meu, cale ela să-mi cadă în cap când am tlas eu de peldea?

- Nu. Și aceea se numește tot galerie. Dar galerie îi zice și la tunelul pe care îl sapă în pământ cârțițele, de exemplu. Și minerii fac galerii, adică tuneluri pe sub pământ, ca să scoată de acolo cărbune...

- Buni, da' Cumi de țe a jis că a făcut galelie la meți, când au zucat băieții folbal? Țe galelie a fățeat, că ela pe telen și nu elau niți geamuli, niți gopi d-alea în pământ, ca la mineli...

- De ce, de ce! Au dreptate copiii când îți zic Dețe. Dar ai și tu dreptate. Tot „galerie” se zice și când strigă suporterii la meci, ca să-și încurajeze echipa. Și se zice așa și la o sală în care sunt tablouri: galerie de artă. Acum fii atent, că ajungem la scara rulantă. Ai grijă cum pui piciorul.

- De țe jici că scală luladă? Că nu e ca lulada cale se mănâncă!

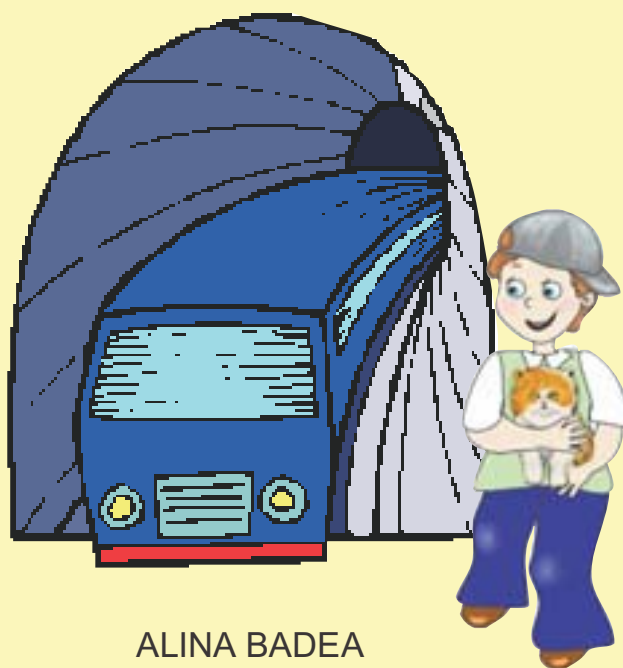
- Ți-am spus să fii atent la picioare! Scara nu e ruladă, e rulantă, adică se învârtește și înaintează singură.

- Se învâlteste?? Io văd că e dleaptă, nu fațe țelculi...

- Of, copile, zâmbi Buni. Are pe dedesubt un fel de roțițe care se învârtesc și de aceea „merge singură”. Ai grijă. Gata, uite vine și metrourl.

- Si acum o să jică: Antenție, se înghit usile!

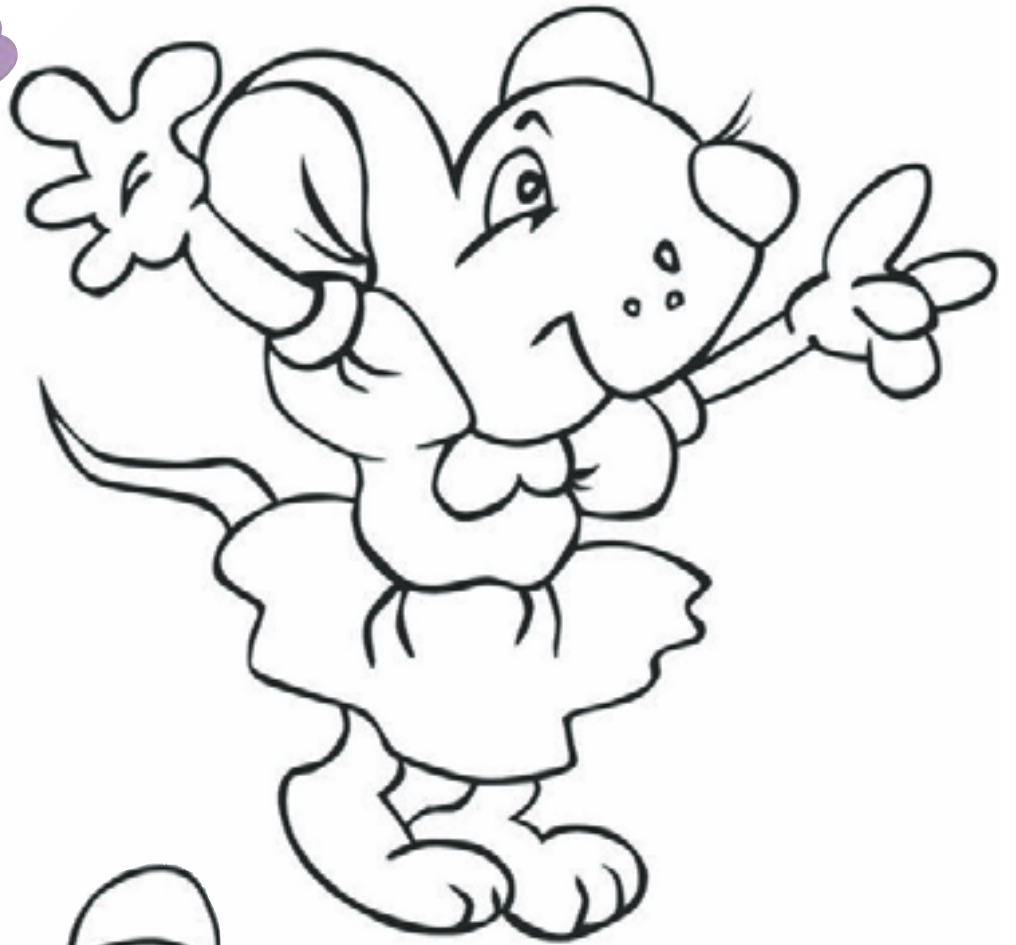
- Asta ar mai lipsi! Ușile se închid, nu se înghit! Fii atent cum spui!

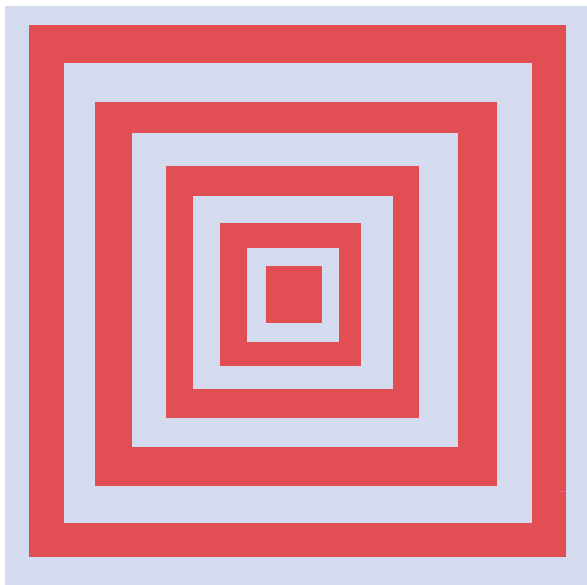
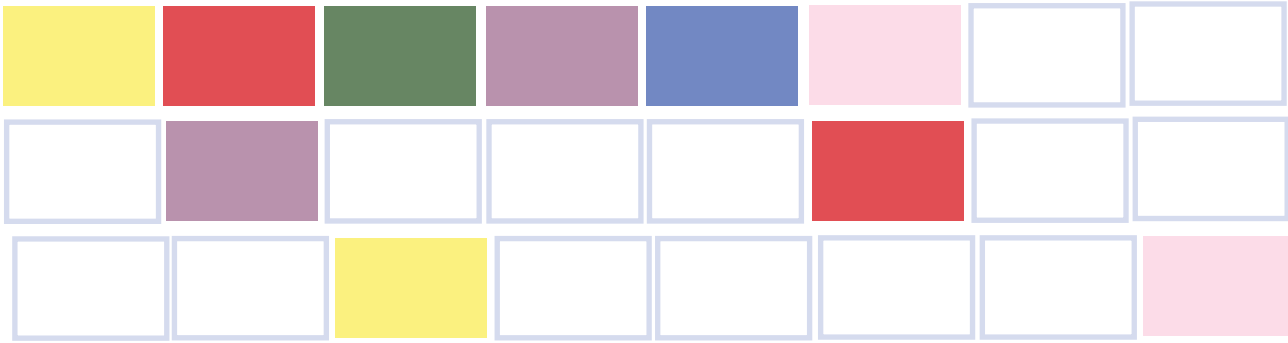
ALINA BADEA

Găsiți cele 8 diferențe.

JOCURI

Colorați dreptunghiurile libere cu acea culoare corespunzătoare șirului.

Câte pătrate roșii și
câte pătrate bleu vedeți în
desenul alăturat?

R	B
4	6
5	5
6	5
7	7

CURIOZITĂȚI

Tastați următoarele numere: 31907018 și 31907039 pe un calculator de buzunar. Întoarceți calculatorul cu susul în jos. Ce observați? Notați pe randurile de mai jos cuvintele descoperite.
